

Der er ikke meget liv på
Sydhavn Station den
solbeskinnede fredag
eftermiddag midt under
coronakrisen, hvor jeg
står af linje A og
bevæger mig ned af
trappen til stationens
betonkerne. En kold
vind hvirvler
reklameaviser rundt i
stationens vindtunnel
og der, hvor
billetkontoret engang lå,
er døren lukket og et
gitter trukket halvvejs
for. Idag rummer
lokalerne
udstillingsstedet
Sydhavn Station og
også her holder man
publikum væk, skønt en
ny udstilling med titlen

Går man ud på pladsen foran stationen, kan man alligevel se en del af udstillingen igennem vinduet. Her har Nanna Abell monteret et fragment af den slags informationsskilte, arkitekter og bygherrer sætter op på hegnet omkring de byggepladser, hvorpå fremtidens by er ved at skyde op. Abells skilt viser dog ikke en 3D-rendering af den kommende bygning, men den strandbred man formentlig vil kunne se fra vinduerne i sin nybyggede lejlighed, hvor de nye ejeres fremtidige liv vil udspille sig i tæt symbiose imellem moderne arkitektur og naturskønne omgivelser.

Inde i udstillingsrummet har Abell skabt et fragmenteret landskab af fundne genstande, der tilsammen illuderer en form for strandbred. To poser med strandsand danner basen i en opstilling, hvorpå skallen af en invasiv østersart og en tom coladåse – helt afbleget af sol og salt – balancerer. Skulpturen krummer sig til den ene side i en bølgebevægelse, der

IDOART.DK

Nanna Abell, Planche, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Nanna Abell, Planche, 2020. Foto: Kim Høltermand.

spejles af to andre værker med samme hældning. En østers har surret sig fast på et stykke metalledning og holder selv efter sin død kramagtigt fast.

Growing up Google, Installation view. Foto: Kim Høltermand.

Nanna Abell, Purpursnegl, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Nanna Abell, Stræbebue, 2020. Foto: Kim Høltermand.

IDOART.DK

Nanna Abell, Gargoil, 2018. Foto: Kim Høltermand.

Growing up Googie fortæller en bredspektret og fragmenteret historie om det syntetiske i vores naturopfattelse, om skæringspunkterne imellem det offentlige og det private rum og om at overtage, inddæmme eller sætte sig på et landområde. Som hos Abell tager udstillingen udgangspunkt i det stedsspecifikke og tegner et billede af et byområde i en brydningstid, hvor det, der ligner uberørt natur i virkeligheden er en konstruktion eller en vision om en fremtid, vi måske aldrig indhenter.

Nanna Abell, Baluster, 2020.

Foto: Kim Høltermand.

Growing up Googie, Installation view. Foto: Kim Høltermand.

Hvide papirservietter ligger spredt rundt på udstillingsstedets gulv og ser ud som om, de er ankommet med fluktuationen af mennesker, der stiger af og på S-toget. Herfra er de måske hvirvlet igennem stationens vindtunnel og ligger nu i tilsyneladende vilkårlige hjørner af lokalet som små hvide prikker, der indtager og samler rummet. På servietterne har Asta Lynge og Jakob Ohrt pen plottet tegninger af bygningsstrukturer, der befinder sig i en halvvejs abstrakt, visionær fase. Man forestiller sig arkitekten, der sidder på en café i indre by og skribler sine idéer om udviklingen af fremtidens Sydhavn ned på de servietter, der lige er ved hånden. Tegningernes ufærdige karakter peger på den del af processen,

der ridder imod solnedgangen,
skal bygge på en vestkyst, han
endnu ikke kender.

Growing up Googie, Installation view. Foto: Kim Høltermand.

Asta Lynge & Jakob Ohrt,

IDOART.DK

Asta Lynge & Jakob Ohrt, Tumbleweeds, 2018. Foto: Kim Høltermand.

Udstillingens titel *Growing up* *Googie* referer til den arkitektoniske stil 'googie', der startede i 1930'ernes Californien som en fascination af idéen om rumrejsen og månen som *the new frontier*. De googiebygninger, der står tilbage idag, har overdrevne afrundede og bløde, nærmest aerodynamiske former, der mimer farten og fremdriften i en rumraket, og fortæller en retrofuturistisk historie om, hvordan man i fortiden drømte om, at fremtiden ville se ud. En fremtid, hvor verdensrummet blev koloniseret og mennesket indtog og afgrænsede landområder, man endnu ikke havde set.

Emilie Bausager & Mads Juel, Library interior, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Towel 9, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Google shirt, 2020. Foto: Kim Høltermand.

IDOART.DK

Emilie Bausager & Mads Juel, Library interior, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Google shirt, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Google-arkitekturens visuelle stil går igen i udstillingens bibliotek; et arkiv af litterært materiale, der har dannet udgangspunkt for Mads Juel og Emilie Bausagers kuratering. Her finder vi merchandise i form af t-shirts og badehåndklæder med tryk, men også Kirke Hundevad Mengs skulpturelle katalogisering af bibliotekets samling; et vandbaseret værk, hvor bøgernes titler flyder uhierarkisk mellem hinanden.

På en væg hænger Marie Vedels 3D-printede voksskulptur på en

griber efter sin ankel, hvor en slange har bidt hende. I Vedels fortolkning er det dog en flåt, der bider kvinden, som er værkets hovedperson og fokus skifter således fra mennesket til dyrets perspektiv.

Kirke Hundevad Meng, The dewy decimal system, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Marie Vedel, Raft for hand foot stone (study of Eurydice, contagion gesture), 2020. Foto: Kim Høltermand.

Den ene ende af udstillingsrummet henlægger i et svagt grønt skær, der opstår fordi Emilie Bausager har forsynet et af rummets lysstofrør med en specialbygget skærm i grønlig glasmosaik. De

ville de måske kaste tydeligt afgrænsede grønne firkanter ned på lokalets gulv. Man kunne tænke sig, at man befandt sig i en flyvemaskine og kiggede ned på landet under sig, hvor det, vi normalt forestiller os er natur, viste sig som stykker af landbrugsjord i forskellige grønne nuancer. Bausager har taget udgangspunkt i græsset, som det mest domesticerede og undertrykte stykke natur, vi kender: Som græsplæne skal det slås, vandes og befries for mos, mælkebøtter og andre uvelkomne gæster for at fremstå som perfekte grønne kvadrater, der udgør de haveanlæg, de fleste af os opfatter som naturlige.

IDOART.DK

Emilie Bausager, "honey, I'm home", 2020. Foto: Kim Høltermand.

Googie Times. Foto: Kim Høltermand.

Googie Times. Foto: Kim Høltermand.

Mads Juel arbejder ligeledes med domesticeringen af naturen i tre relativt store landskabsfotografier, der viser henholdsvis et tomt

der er manipuleret så de fremstår monokrome og meget minimale. Værket med madrassen ledsages af en tekst i en avis, der er produceret til udstillingen, hvor Juel taler om de forbindelser i tanker og kroppe, der opstår, når menneskers privatsfærer vikles ind i hinanden: Når vi kan høre naboen synge igennem væggen i vores lejlighed, når vi ind- og udånder hinandens luftpartikler i S-toget eller når vi sluses ind og ud imellem hinanden i byrummet, som var vi een samlet, koordineret krop.

Growing up Google, Installation view. Foto: Kim Høltermand.

Mads Juel, *Untitled (red)*, 2019 & *Untitled (blue)*, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Mads Juel, *Ensemble*, 2014. Foto: Kim Høltermand.

videre i det spor med et værk, der tager udgangspunkt i byplanlægningsstrategier og urbane rum, der er konstrueret så man guider menneskemængder lettest fra A til B. En labyrintisk struktur overlapper et gadefoto af den type skilt monteret på betonklodser, man sætter op ifm. vejarbejde, for dels at styre folk udenom og dels at oplyse om arbejdets formål. Norman har erstattet skiltets tekst med sin egen: *"Snart vil alle dine naboer være billedkunstnere og arkitekter,"* står der som en advarsel til de cyklister, der passerer forbi og måske tænker over, hvordan gentrificeringen af Sydhavnen vil udvikle sig.

Nils Norman, *Snart vil alle dine naboer være billedkunstnere og*

Nils Norman, Snart vil alle dine naboer være billedkunstnere og arkitekter, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Ovenover billboardet, hvor den grå betonvæg slutter, har kommunen forsynet afsatsen med metalpigge, der forhindrer byens domesticerede duer i at slå sig ned. Som due må man håbe, at gentrificeringen og inddæmningen af det syntetiske landskab omkring Sydhavn Station virkelig ender i den drøm, der startede i Nanna Abells vinduesskilt: Med åbne vidder på Sydhavn Strand, hvor man som en anden måge kan trippe rundt i vandkanten, mens fremtidens beboere kigger på fra vinduerne i deres nye lejligheder.

IDOART.DK

Emilie Bausager & Mads Juel, Growing up Goojie, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Growing up Goojie, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Emilie Bausager & Mads Juel, Growing up Goojie, 2020. Foto: Kim Høltermand.

Growing up Goojie

Nanna Abell, Emilie Bausager, Joe
Crowdy, Mads Juel, Tina
Kryhlmann, Asta Lynge & Jakob

Bausager & Mads Juel.

Sydhavn Station, d. 3.-19. april,
2020.

KALENDER: "GROWING UP GOOGIE"

LOUISE STEIWER

Louise Steiwer (f. 1983) er uddannet cand.mag. i kunsthistorie fra Københavns Universitet og er en del af det kunstnerdrevne udstillingssted OK Corral. Louise har bidraget til idoart.dk siden 2020.

COMMENTS (0)

Oldest First [Subscribe via e-mail](#)

[Preview](#) [POST COMMENT...](#)

RELATED POSTS

ArtReview

How do you feel?

Javier Téllez

Kemang Wa Lehulere, Vincent Fecteau

Uptown High Rise No. 2

Vermilion Sands, Copenhagen 5 May – 16 June

The artist-run gallery Vermilion Sands opened in the traditionally working class and immigrant district of Nørrebro, a short cycle ride north of Copenhagen's tourist-friendly old city, in 2016. Named after J. G. Ballard's 1971 collection of science-fiction short stories, the gallery's open and explorative programme is not normally beholden to the author's tastes. But this group show dovetails neatly with some of his fascinations, specifically urban life, alienation and contemporary architecture. The exhibition's titular high-rise – itself an echo of Ballard's 1975 *High-Rise* novel – refers to Uptown Nørrebro, a student housing complex that's being constructed near the gallery, now renamed simply Nordbro (Northbridge in English). Slick promotional imagery makes it clear that Nordbro is a luxury student-housing solution, a symbol of the neighbourhood's gentrification.

The show features work by a roster of Copenhagen-based and international artists, Mette Hammer Juhl and Lorenzo Tebano, Henning Lundkvist, Tessa Lynch, Asta Lyng and Heine Thorhauge Mathiasen. Mathiasen's *butternutbottomup. betternot* (2018) takes up most of one wall, involving what look to be four large reclaimed desktops with two intersecting black and red circles satisfyingly routed into the soft, discoloured fibreboard underbelly of each. Lynch's *Umbrellas (Remembered)* (2016)

– umbrella frames that the artist has interpreted in weld-marked metal, turning street refuse into vibrant, insectlike clusters – dots the gallery floor. The sculpture series is accompanied by a video, *The Wave Machine & The Flâneuse* (2016), projected onto the white wall. Here, faint scrolling text relates a fragmented discussion between two women, taking in architecture, parenthood, Jacques Rancière and ultrasound therapy, among other subjects.

I was unable to visit Lyng's *Real Estate Trick* (2018) in situ – installed in a finished, private room in Nordbro itself – but the video has been published online. In it, a pitch-shifted voice reads out text simultaneously shown onscreen. Peppy orchestral library music plays in the background, as the cheesily anonymised voice speaks about playing the Sims videogame: “choose the evict button and throw out your users out here on the street...” Lundkvist's *Old Plans* (2018), meanwhile, is a series of exhibition maps on A4 paper, with enigmatic doodles and markings on some of them. Placed humbly on the floor in a corner is a small pile of Lundkvist's publication *Planned Obsolescence – A Retrospective* (2018). Narrating his thoughts on the abjection and poverty of the artist's life under late capitalism, it's as self-reflexive as his maps, but less fey and far funnier.

Mette Hammer Juhl and Lorenzo Tebano's *Are you still here* (2018) is a videowork experienced

during a car ride around Nørrebro. Screens set into the back of the car's headrests show a collage of found images of buildings collapsing and closeups of organic, gutlike matter, as well as shots of locations along the journey, while ominous synth pads sweep and drone underneath. Inevitably our trip falls in and out of sync with our surroundings, creating a dreamy feeling. The ride ends in a dramatic climax as the car climbs to the top of a hospital carpark. It's a melodramatic but effective moment when the engine shuts off to a view of Copenhagen's subdued skyline, spiked by numerous church spires and a few newer tower blocks creeping up towards the clouds.

Vermilion Sands didn't offer much in the way of exhibition literature, so viewers – at least those who might not live in Copenhagen – have to navigate the show's different strands without much help. It's confusing to start with, but also offers permission to slip away into the pieces, their shared rhythms and cross-dissolves. As a result, this is a strikingly cohesive group exhibition, leaving the viewer with a feeling for the show holistically, each work's sensuality – fading, used material, half-remembered objects, displaced and disjointed voices and journeys – intersecting with and complementing the others in representing the loss accompanying gentrification. Nathaniel Budzinski

Heine Thorhauge Mathiasen, *butternutbottomup. betternot*, 2018, flocking on hardboard, steel, dimensions variable. Courtesy the artist and Vermilion Sands, Copenhagen

Gallerirevy København: Fra de fjerneste galakser til vandet, vi drikker

Gallerirevy 21 maj 2018 Af [Lisbeth Bonde](#)

Tessa Lynch: *Umbrellas (Rememberede)*. Fra udstillingen *Uptown High Rise No. 2* hos Vermilion Sands. Foto: Kevin Malcolm

Der er højt til loftet i de kunstnerdrevne udstillingssteder i København og omegn – selv om flere af dem ligger under terræn. Maj måneds gallerirevy er viet til tre udstillingssteder, der udmærker sig ved spændende nytænkning og store ambitioner.

Antallet af kunstnerdrevne udstillingssteder vokser støt i disse år. Antallet alene i København og omegn er oppe på over 40 ifølge en opgørelse fra 2017, foretaget af idoart.dk. De kunstnerdrevne udstillingssteder er under

konstant forandring og flytter nomadisk rundt til nye kældre, nedlagte butikker, nedrivningstruede fabrikker m.v. Med få undtagelser er der tale om interimistiske udstillingssteder, der slår sig ned, hvor lejligheden byder sig. I disse fora arbejder kunstnerne idealistisk sammen om at skabe rammer om kunstneriske eksperimenter med en uangribelig faglig integritet – uden skelen til markedet. BKF – Billedkunstnernes Forbund – har i de seneste to år hædret de kunstnerdrevne udstillingssteder. I 2016 blev Huset i Asnæs, Sydhavn Station og Years prisbelønnet. I 2017 blev Ringsted Galleriet, Vermilion Sands, der ligger henholdsvis i Vestsjælland og i København, og Rum 46 i Aarhus hædret af BKF.

Frygtens transformative potentialer

Vi begynder med Marie Kølbæk Iversens (f. 1981), der er en fremtrædende, international billedkunstner. Hun udstiller pt. i Annual Reportt på Åboulevarden. Bemærk de to t'er, så man undgår at falde ind i erhvervslivets mange ofte omfattende årsrapporter, når man søger det på nettet. Udstillingen *Birth of Muspelina* består af tre dele, der alle afsøger grænseområderne i den menneskelige bevidsthed.

Marie Kølbæk Iversen: *Star Messenger*. Foto: Marie Kølbæk Iversen

Det første værk er en snaps, som publikum får udleveret. Den har fået navnet *New Spirits* og er brygget på skovmærker, der skal åbne sindet hos publikum og bringe det i kontakt med den anden side af bevidstheden, inden man sætter sig og ser en 12 minutter lang video, *Star Messenger*. Tredje del er en

bog, som kun er trykt i ét eksemplar: *Birth of Muspelina*.

Kølbæk Iversens 12 minutter lange video *Star Messenger* indledes med en optagelse af havet, hvis rytmiske bølgeslag langsomt forplanter sig til beskueren og får én til at falde ned – som en meditationsøvelse, hvor man koncentrerer sig om åndedrættet – der ækvivalerer med bølgeslag. Efterhånden falder mørket over havet på, og Kølbæk Iversen skifter nu kameraets retning mod stjernehimlen, hvor de tindrende stjerner får mere og mere kraft og danser på lærredet, efterhånden som der zoomes ind på dem – som sad man i et rumskib på en stjerneodysse. Til sidst skiftes der til nogle optiske stjerner, der danner kalejdoskopagtig mønstre. Det er en inciterende video – et epicentrum midt i den pulserende gade udenfor – som at ligge ned og se en af Pipilotti Rists videoer.

Marie Kølbæk Iversen: *Birth of Muspelina*. Foto: Marie Kølbæk Iversen

Det tredje element, bogen, har en handling, der oscillerer mellem den hedenske og den kristne omverdensforståelse. Titlen *Birth of Muspelina* refererer til en feminin udgave af den oldnordiske gud Muspel, som i den nordiske mytologi leder ildriget Muspelheim. Det er en medrivende tekst – Kølbæk Iversen er også en begavet forfatter – og handlingen er stærkt billeddannende med en transformation af vølven til heks. Man kunne tænke sig at se Kølbæk Iversen udvikle et visuelt modsvar til de billeder, der ligger i teksten.

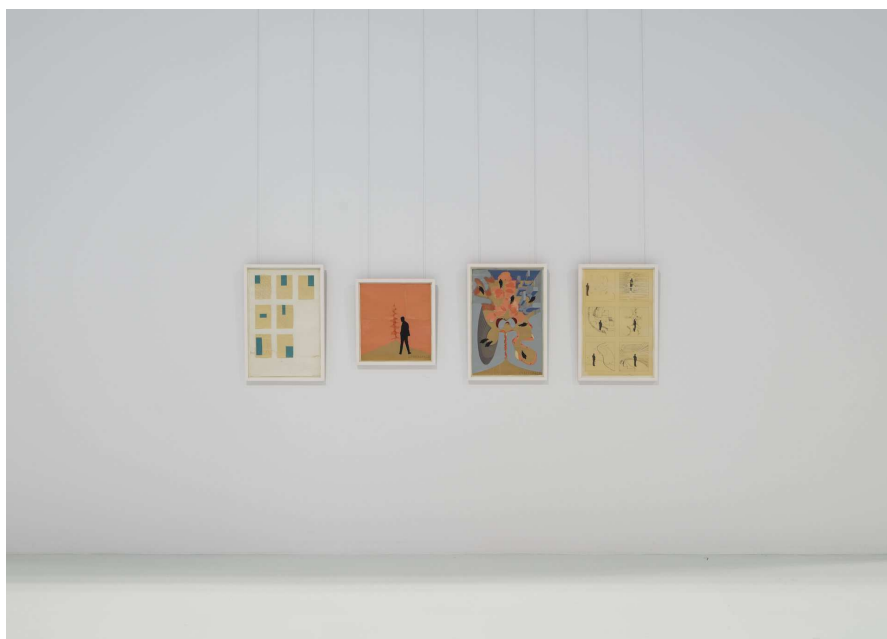
Det er en poetisk parallelverden, som Kølbæk Iversen fremstiller i sin kunst, der bygger bro mellem mange

tider og omverdensforståelser. Det er stort, om end de tekniske visningsforhold i Annual Reportt efterlader en del at ønske.

Marie Kølbæk Iversen: Birth of Muspelina. Annual Reportt. Til 2. juni. www.annualreportt.com

Fra vand til kunst

Firmaet Aquaporin i Lundtofte er en verdenssucces. I 2014 vandt det en international pris – European Inventor Award – der også bliver kaldt erhvervslivets Oscar. Hemmeligheden bag succesen er opfindelsen af en såkaldt biomimetisk membran, som på en både økonomisk og bæredygtige måde kan omdanne forurenset vand til ultra rent vand. En af stifterne, Peter Holme Jensen, er gift med billedhuggeren Peter Bonnén's datter (og multikunstneren Kasper Bonnén's søster), Signe Bonnén, så kunsten er kommet naturligt ind i virksomheden. Værkerne kan opleves i den store produktionshal i Lundtofte, og på lageret er flere af Peter Bonnén's skulpturer opmagasineret. Der er tale om en heldig joint venture mellem erhvervsliv og kunst, som man ser alt for sjældent i dag. Renæssancens tætte forbindelser mellem kunst, videnskab og produktion bliver her revitaliseret på et ultra moderne grundlag takket være kunstnergruppen Diakrons arbejde med at forene virksomhedskulturen med diverse kunstneriske praksisformer.

Værker af Susanne Ussing på Primers udstilling *Life Without*.

Foto: David Stjernholm

Kunstner-/kurator-/forskningsgruppen bag er det syv

medlemmer store kollektiv: Amitai Romm, Asger Behncke Jacobsen, Aslak Aamot Kjærulff, Bjarke Hvass Kure, David Hilmer Rex, Morgan Sutherland og Thomas Ulrik Madsen. Deres projekt Primer, som også betyder grunder – kendt fra bl.a. make up-industrien, men også alskens underbehandlinger af overflader – handler om at kuratere udstillinger/projekter til Aquaporins produktionshal. Firmaet ligger i øvrigt i naturskønne omgivelser i Lundtofte nord for København.

For tiden vises udstillingen *Life Without* af Michala Paludan (f. 1983), men man har også integreret nogle fremsynede værker af Susanne Ussing (1940-98), der sammen med sin mand, arkitekten Carsten Hoff, opfandt begrebet cyperspace allerede i 1960'erne – omhandlende nye futuristiske og mere flydende arkitekturformer med afsæt i de tidligste erfaringer med computeren. I en række inciterende papirarbejder, der hænger på en hvid væg mellem diverse udstillingsobjekter fra fabrikken, opererer Ussing med en hypermoderne, ny rumbevidsthed. Værkerne er både smukke og suggererende, og man hensættes til en nærmest psykedelisk tilstand.

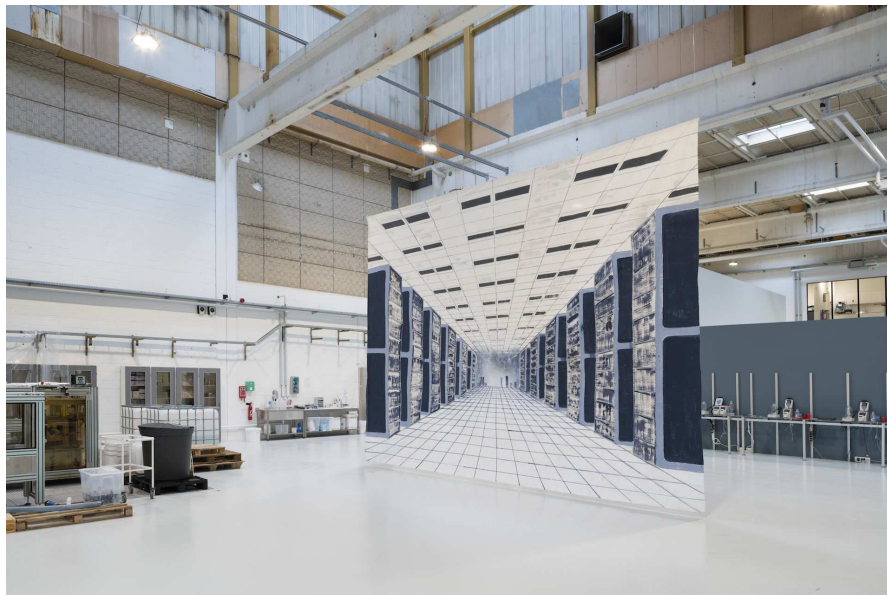

Michala Paludan: *Life Without* hos Primer. Foto: David Stjernholm

Michala Paludan, der er optaget af mange niveauer af dialogiske praksisformer, er uddannet i både Leipzig, New York og København. Hun har en master fra California Institute of the Arts i 2011.

Paludans værker intervenserer nænsomt/dekorativt og dialogisk i det 11-16 meter høje, lyse fabriksrum. To tekstilværker – i henholdsvis lyserød/laksefarvet og dueblåt – hænger og byder sig til som en ny æstetik inden for kitler. Tre billboard-store scenetæpper, malet af en professionel teatermaler på opdrag af Paludan, går

i dialog med de visuelle, stramme omgivelser i fabrikshallen, så det er svært at afgøre, hvad der er virkelighed og fiktion. Det er en spændende cocktail af æstetik og funktionalitet, der mødes i disse højteknologiske omgivelser, hvor kittelklædt personale går til og fra, og hvor de store maskiner i det tilstødende store produktionsrum udsender en svag støj.

Michala Paludan: *Life Without* hos Primer, udstillingsview. Foto: David Stjernholm

En række protestskilte, der læner sig op ad væggen, bringer nogle sært tvetydige meddelelser såsom 'Alle Flesh is Gras' og 'Every Technology is Reproductive Technology', der ifølge omviseren, billedkunstner og ph.d.stud. David Hilmer Rex, indimellem slår gnister hos personalet, der diskuterer dem i pauserne. Et spændende, innovativt projekt, Primer skifter udstillinger ca. hver tredje måned.

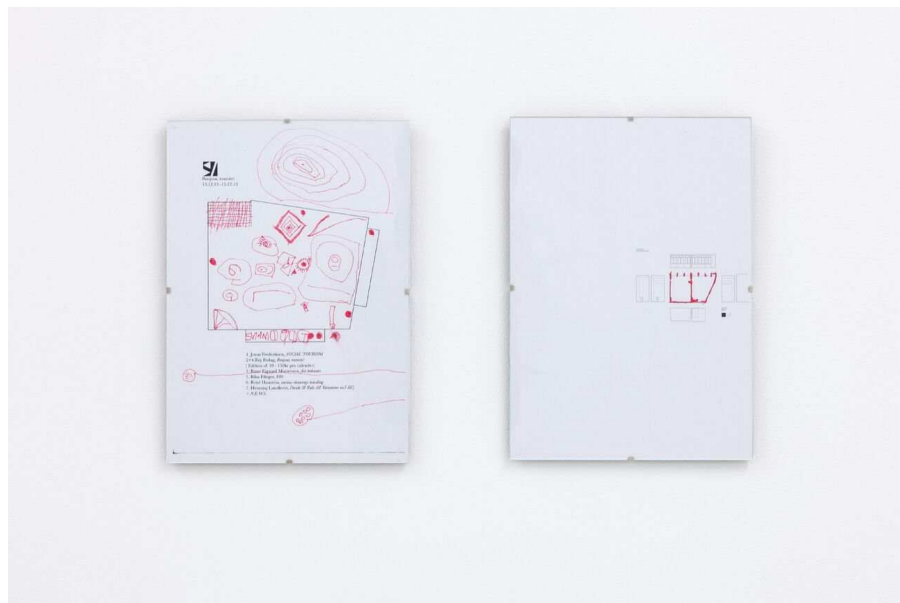
Michala Paludan: Life Without. Primer: diakron. Aquaporin, Nymøllevej 78, Kgs. Lyngby. Til 3. juni.

Gentrificering på Ydre Nørrebro

I det kunstner- og kuratordrevne udstillingssted Vermilion Sands (navnet er hentet fra J.G. Ballards Sci-Fi-noveller fra 1971 med denne titel) skal vi ned i kælderens under en ejendom på Tagensvej, der huser en Netto og Dansk Skuespillerforbund. Det er en lettere spooky nedgang – et mennesketomt og cool site. Her finder man det lille udstillingsrum ved siden af et større kunstneratelier. Billedkunstneren Kevin Malcolm fra Skotland tager venligt imod og viser rundt denne søndag uden for åbningstid. I første omgang må man

gnide sig i øjnene for at spotte værkerne i den kridhvide, underjordiske kube. Gruppeudstillingen *Uptown High Rise No 2* er den anden af tre, der sætter fokus på de både positive og negative følger af gentrificeringen. Kunstnerne tager afsæt i en lokal problematik, som den oplever på deres egen krop på Ydre Nørrebro, men lignende tendenser iagttages i andre kvarterer i den voldsomt ekspanderende København, såsom Carlsbergbyen, Nordhavn og Sydhavn.

Den britiske billedhugger Tessa Lynch (f. 1984) udstiller fire paraply-stativer, der ligger på gulvet og er mere eller mindre destruerede. Hun interesserer sig for de påvirkninger, som de urbane strukturer har på menneskelivet, og hvordan de manifesterer sig fysisk. Der er også en videotekst om at bevæge sig gennem byrummet som flâneuse, mens hendes lodrette metalpæl, som kan holde kæder eller reb oppe i indkørsler, hvor man ønsker at holde indtrængende ude, diskret fortæller, at urbaniseringen også handler om at sortere folk. Et stort værk på masonit af Heine Thorhauge Mathiasen (f. 1982) viser, at af to dele, der skærer hinanden opstår en delmængde – en ny form for territorialisering?

Henning Lundkvist: *Old Plans*. Værker fra Vermilion Sands.

Foto: Kevin Malcolm

Den svenske billedkunstner Henning Lundkvists værker ligger tilsyneladende lidt uden for gentrificeringsproblematikken. Dels har han udgivet en yderst læseværdig bog med titlen *Planned*

Obsolescence – A Retrospective – en fiktion, der kritisk reflekterer over kunstnerne og forfatterens store kulturelle kapital, som de imidlertid sjældent eller aldrig kan kapitalisere på økonomisk. Det drejer sig om prækariatet, der må ernære sig via andre hverv på en måde, der kan sammenlignes med U-landsbistanden til tredjeverdenslandene, skriver han. Det er en ”roman” i den sorgmuntre ende af skalaen. Fortalt med samme tragikomiske, men kritiske brod, som man kender fra bl.a. den herboende, hollandsk-svenske performanckunstner Olof Olsson. Også Lundkvist har vid og bid – og hans analyse af tingenes tilstand er korrekt, men viser også absurditeten i, at kulturproducenter og deres produkter ofte behandles overmåde ilde.

Desuden viser han udstillingsplaner fra tidligere shows. Hans lille nevø, oplyser Malcolm, har overtegnet dem med en barnlig, rød streg som en ”appropriation”, et indgreb fra en udeforstående i en specifik kunstnerisk kontekst. Udstillingerne har angiveligt været vist i kunstnerdrevne udstillingssteder, hvoraf flere i dag er lukket ned. Hermed dokumenteres det med al ønskelig tydelighed, hvor nomadisk disse prisværdigt seriøse, idealistiske udstillingsplatforme er, hvor hårdt de må kæmpe for at overleve, og hvor kort deres levetid ofte bliver, selv om de er væsentlige demonstrationslokaler for de allernyeste tendenser i samtidskunsten.

Mere info på www.vermilionsands.net

Uptown High Rise No. 2. Vermilion Sands. Til 16. juni.

Udstilling

Marie Kølback Iversen: Birth of Muspelina

9 maj 2018 → 2 jun 2018

Annual Reportt
Se kort og tider

Udstilling

Uptown High Rise No. 2

5 maj 2018 → 16 jun 2018

Vermilion Sands
Se kort og tider

Udstilling

Michala Paludan: Life Without

10 mar 2018 - 3 jun 2018

Michala Paludan

Primer

Se mere info

kunsten.nu er din bedste kilde til viden om samtidskunsten i Danmark. Vi debatterer og informerer på tværs af genrer og landsdele så du altid er opdateret om den aktuelle kunst.

Støttet af Statens Kunstfond

STATENS KUNSTFOND

FÅ NYHEDER, FERNISERINGER OG EVENTS HVER UGE I DIN MAILBOX. TILMELD DIG KØBENHAGENS UGENTLIGE NYHEDSMAIL

KØBENHAGEN MAGASIN

MAGASIN

NEWS

ARTGUIDE

NYHEDSMAIL

OM KØBENHAGEN

KONTAKT

22.04.2016 NEW BOOK

Asta Meldal Lyng: *Real state*, Studio Operative, 2016. Foto: Line Hartnack.

Tilstande mellem forestilling og virkelighed

Real state er den første publikation af **Asta Meldal Lyng** (f. 1988) og udkom i foråret 2016. Bogen er udformet som et visuelt essay med tekst af Eleanor Ivory Weber og design i samarbejde med Rory Gleeson. Asta Meldal Lyngs projekt tager udgangspunkt i London, hvor hun selv bor og arbejder.

Bogens ydre kan minde om et salgskatalog for nyopførte lejligheder i en hvilken som helst storby, men dog med et twist, der alligevel pirrer nysgerrigheden. Og netop dette twist er gennemgående for bogens indhold, der systematisk stiller spørgsmålstejn ved konceptet omkring det at bo, leve og opholde sig i et urbant miljø.

AF LINE HARTNACK

Like 35 people like this. [Sign Up](#) to see what your friends like.

Real state forholder sig kritisk til boligen, urbanitet og billedproduktion gennem i video-stills, fotografier og fundne billeder, der til sammen udforsker billedets sociale og politiske værdi i en urban kontekst som en (re)produktion af rumlighed.

Særligt interessen for undersøgelsen af arkitektoniske renderinger i den offentlige sfære er bemærkelsesværdig. Disse arkitektrenderinger i det offentlige rum bliver for Asta Meldal Lyng et symbolsk grænseland mellem forskellige konstruktioner, hvor en snarlig-eksisterende hverdag i form af et forudsigeligt bybillede møder den virkelige, nuværende hverdag i storbyen. Der eksisterer således en idé om, at arkitektrenderingernes forestillede byrum på en eller anden måde clasher med virkeligheden.

Det offentlige rum transformeres til en uendelig forlængelse af billedoverflader, der navnlig kommer til udtryk i fotografierne af urbanitetens genkendelige vartegn: de glasbeklædte facader. Facaderne på de ellers ukendte bygninger bliver med sine reflekterende overflader projektioner og afspejlinger af det omkringliggende bybillede, som man forestiller sig igen og igen fornyes og varieres alt efter beskuerens placering. Endnu en gang præsenteres således en flydende overgang mellem de forskellige urbane komponenter.

I bogen lægges vægt på den visuelle fremtoning, hvilket både gør sig gældende for billeder og tekst. Foruden billeder af forskellig karakter er den graffitilignende streg gennemgående for bogens visuelle præg, der fortsætter fra forsiden som en rød tråd gennem bogens indhold, og undervejs markerer, omridser og understreger billeddetaljer og pointer.

Bogens små tekstbidder af Eleanor Ivory Weber tillægges en slags værkarakter, både som ledsager til Asta Meldal Lyng og i sig selv, og dermed forbliver bogens endegyldige fokus på det visuelle. Webers tekster er sammensat af brudstykker af e-mail konversationer og tilføjer netop den rette mængde humor til at afkode Asta Meldal Lyngs projekt, idet teksterne skal forstås som en afmontering af forbindelsen mellem idéen om en bolig og de basale menneskelige behov.

Bogens titel, *Real state*, leger med betydningen fra det engelske "real estate" og har med en intentionel udeladelse af e'et i stedet skabt et visuelt skarpt mellemrum, der understreger det manglende bogstav. Selvom titlen således ikke henviser til boligen i sig selv, bliver denne afkodning hjulpet på vej af forsidebilledet: endnu en arkitektrendering, der sammen med A4-formatet fremstår som et slags salgsoplæg fra et endnu ikke realiseret boligprojekt. På den måde bidrager bogens titel, *Real state*, endnu en gang til relationen mellem byens virkelige og forestillede tilstand.

Real state af Asta Meldal Lyng, med tekst af Eleanor Ivory Weber og design af Rory Gleeson, er udgivet af Studio Operative i et oplag på 600 eksemplarer. *Real state* er i formatet 216 x 279 mm softcover og indeholdende 128 sider.

Prisen er 220 DKK og bogen kan erhverves i Motto Charlottenborg, Kunsthall Charlottenborgs boghandel, og online hos Studio Operative.

Henrik Lund Jørgensen

23 april-9 maj

Lina Lapelyte

12-28 november

KUNSTSKOLEN
SPEKTRUM
www.kunsthskolenspektrum.dk

**KUNST
HØJSKOLEN
PÅ ÆRØ**
www.kunstaeroe.dk

KRABBESHOLM
HØJSKOLE
KUNST
ARKITEKTUR
DESIGN
GRAFISK DESIGN
LITTERATUR

KØBENHAVNS KUNSTSKOLE

Asta Meldal Lyng: *Real state*, Studio Operative, 2016. Foto: Meise Fabricius.

Asta Meldal Lyng: *Real state*, Studio Operative, 2016. Foto: Meise Fabricius.

Asta Meldal Lyng: *Real state*, Studio Operative, 2016. Foto: Meise Fabricius.

Skriv kommentar

0 Comments

Sort by

Add a comment...

Facebook Comments Plugin